

Szczęść Boże,

nazywam się Marzena Olendzka, od ponad 8-miu lat jestem członkiem WŻCh i z tego miejsca **pragnę Państwa bardzo serdecznie powitać**. Mam ogromną radość w sercu z powodu tego, że odpowiedzieli Państwo na Boże zaproszenie i wytrwali do końca. To **dzięki łasce i Waszej wierze**, rodziło się w Waszych sercach **pragnienie poszukiwania Boga** w tych trudnych dla nas wszystkich czasach. Wierzę, że był to dla Was **czas łaski**, pomimo **przeszkód**, z którymi często musieliście się mierzyć. Mam nadzieję, że **hasło** tegorocznych **rekolekcji "Napelnieni po brzegi"** będzie **przypominać Wam, gdzie jest prawdziwe źródło życia i gdzie warto szukać umocnienia** oraz, że wyszłicie z tego doświadczenia **napelnieni łaską**. To nie przypadek, że rekolekcje **kończymy w niedzielę "Gaudete"**, czyli radości, kiedy to **nasze serca wypełnia radość ze zbliżających się Świąt Bożego Narodzenia**. I myślę, że jest to **radość podwójna**, gdyż czas przeżywanych rekolekcji sprawił, że **jesteśmy bliżej Boga**, że na nowo **odkryliśmy Jego Miłość** i dzięki naszej otwartości **daliśmy sobie i Bogu szansę na to, aby zrodził się również w naszych sercach**.

Ta **konferencja**, którą na zakończenie rekolekcji chciałabym do Państwa skierować, rodziła się w moim sercu z **Bożych natchnień**, które kierował do mnie, kiedy stawałam przed Nim z pragnieniem, aby to On mógł mówić przeze mnie, z **zаслућania się w słowa rekolektantów**, którym towarzyszyłam oraz moich poruszeń serca nad lekturą **książki: "Co zabrać ze sobą"** pod redakcją znanego i cenionego Jezuity **o.Józefa Augustyna** z Częstochowy, którego poznałam osobiście będąc tam na rekolekcjach zamkniętych. Autorem myśli, którymi chciałabym się z Państwem podzielić, zawartej we wspomnianej przeze mnie książce, jest **o.Krzysztof Wons SDS**, co czyni ten **przekaz bardziej uniwersalnym** w odbiorze, bo jak wiem, są tu osoby z różnych wspólnot, ale też i takie, które poszukują swojej duchowości. Wszystko to, co tu usłyszycie przyjmijcie jako pewną **podpowiedź i drogowskaz** i nie zniechęcajcie się zbyt łatwo, kiedy przyjdą trudności. Najważniejsze jest to, aby **wytrwać**, bo to tajemnica wszystkich zwycięstw.

Tą konferencję chcę rozpocząć słowami **św.Efrema Syryjczyka**, które poruszyły mnie po zakończeniu moich rekolekcji zamkniętych w Częstochowie:

"Dziękuj więc za to, co otrzymałeś i nie smuć się z powodu obfitości tego, co pozostało. To, co osiągnąłeś i zabrałeś, jest już twoją własnością, a to co zostało, również czeka na Ciebie. To czego nie mogłeś z powodu słabości otrzymać natychmiast, otrzymasz później, jeśli wytrwasz. Nie chcesz nierozważnie zrozumieć to, czego w ten sposób pojąć się nie da, ani też nie odstępować w swoim lenistwie od tego, co jedynie pomału można osiągnąć".

Jakkolwiek przeżywany był to przez Was czas, jak bardzo zmagaliście się z brakiem czasu na modlitwę czy innymi przeciwnościami - **nie upłynął on bezowocnie**. Bóg odpowiedział **na miarę pragnień i hojności Waszego serca**. Warto więc teraz, po zakończeniu rekolekcji, być

może już to zrobiliście, raz jeszcze **przyjrzeć się owocom** tego **blogosławionego czasu**. Być może Pan przyszedł do Was z łaską uzdrowienia duchowego, pomógł poukładać trudne relacje, zawalczyć z jakąś słabością czy nałogiem, czy po prostu wypełnił Wasze serca po brzegi - pójdźcie z tym do Pana, aby **złożyć Mu dziękczynienie**, aby On przez to mógł te dary pobłogosławić i pomnażać w Was. Podejmując tą refleksję, może się też czasem okazać, że **owoc ten trudno będzie Wam zobaczyć** tak od razu, co nie znaczy, że go nie ma, bo może on dojrzewać dłużej, a **czas zbiorów nadejdzie w swoim czasie**.

Bo jak sami przyznacie, **rekolekcyjne doświadczenia rozpalają w nas gorące pragnienia**. I **tylko otrzymujemy od Boga** - mówi św. Jan od Krzyża - **ile pragniemy**. Nasze **pragnienia** odkrywają **hojność naszego serca i pragnienie słuchania Jego Słowa**. Po przeżytych rekolekcjach myślę, że jest w Was silna **nadzieja**, że zażyła **więź ze Słowem Bożym przeniknie Waszą codzienność**: że będzie bardziej uporządkowana, że **lepszą** stanie się Wasza **modlitwa przedłużona**, że będziecie z **większą wrażliwością** odbierać **Słowo Boże**. Z tymi przeżyciami mieszają się zapewne i inne, równie silne: **lęk, niepokój i niepewność**. Jest to zwłaszcza lęk o siebie samych, o to, **czy będziecie potrafić zachować i obronić w sercu duchowe pragnienia i owoce przeżytego czasu**. Mogą nachodzić Was **wątpliwości**, które z niepokojem odnoszą się do Waszej **porekolekcyjnej przyszłości**. Czy będziecie nadal potrafili **powalczyć o skrawek czasu i o pustynię na osobistą modlitwę**? Czy Wasza **zażyłość ze Słowem Bożym nie zmarnieje**? Czy **rozpalone Słowem wewnątrz nie stanie się chłodne, gdy Wasza codzienność zacznie Was pochłaniać coraz bardziej**? Chociaż te **rekolekcje** przeżywaliście właśnie pośród Waszej codzienności, to myślę, że spoglądaliście na nią czasem tak, jakby była **konkurentem Waszej "pustyni"**, przeciwnikiem Waszych rekolekcji. Przytoczę w tym momencie jedną **myśl**, która towarzyszyła Wam podczas codziennych rozważań medytacyjnych, do której myślę warto powracać i która rzuca światło na naszą codzienność: **"Postaraj się przez chwilę trwać w pragnieniu jedności z Bogiem we wszystkim, czym żyjesz i co robisz"**. Wyraża ona bardzo ważną prawdę: **rekolekcje są łaską daną nam właśnie z myślą o codzienności, w której Bóg zaprasza nas do uważności na Jego obecność w niej, dając nam światło oczy serca, abyśmy tak jak św. Ignacy mogli Go szukać i znajdować we wszystkim**. I to też w niej Bóg wyprowadza nas na pustynię, abyśmy **dojrzałsi wracali do naszej codzienności, z większą wolnością wobec naszych codziennych spraw**. Gdybyśmy szukali Boga jedynie podczas modlitwy, wówczas ryzykowalibyśmy, że się z Nim rozminiemy. A **On chce być obecny i mówić do Was w codzienności z taką samą hojnością, jak czynił to podczas Waszej modlitwy**. W tym miejscu podzielę się swoim **osobistym doświadczeniem** moich pierwszych RIwŻC pod hasłem "Ja Jestem", gdzie Bóg dał się mi poznać jako ten, który mnie zna i prowadzi. Był to dla mnie **czas przyglądania się sobie, mojemu życiu, szukania odpowiedzi na wiele nurtujących mnie pytań**. To, czego zaczęłam **uczyć się już wtedy, to szukania Boga nie tylko w Słowie**, które do mnie kierował, ale również w **moim życiu (spotykanych osobach, okolicznościach, wydarzeniach, natchnieniach)**. W tym wszystkim On był obecny i **przemawiał do mnie na nowy sposób**. To było moje wyjście **poza schemat myślenia, że Pana Boga mogę spotkać tylko w kościele**. Te rekolekcje **nauczyły mnie więc**

otwierać dwie **Księgi: Słowa i Życia**, które wzajemnie się **przenikają i uzupełniają**. To pozwala mi **poznawać Go bardziej, a przez to bardziej Go kochać i szukać Jego woli w moim życiu**.

A więc **Bóg wyprowadza nas na pustynię** również po to, aby **pokazać nam, że umiłował nas do końca** - z całą historią naszego życia i **zawsze był w niej obecny**. Prowadzi nas przez pustynię, ponieważ chce **przemienić nas i naszą codzienną historię życia**. **Miluje każdy skrawek naszego życia**. W naszej codzienności **wszystko dla Niego jest ważne**. Na pustyni **uczy nas miłości do siebie samych, do naszej historii życia i do naszej codzienności**. **Uczy nas odpowiedzialności za nią**. **Wyprowadza nas na pustynię, abyśmy głębiej poznali siebie samych**. Przez swoje **Słowo odkrywa i porusza w nas silne pragnienia**: pragnienie **ciszy, pragnienie Jego Słowa, pragnienie modlitwy, pragnienie Jego woli**. **Bóg podczas rekolekcji pokazuje nam to, czego często nie potrafimy zobaczyć pośród codziennej bieganiny**. **Zabiegani tracimy bowiem głębszy wymiar życia i nie jesteśmy zdolni głębiej spojrzeć na siebie**. Naszą głębię zasypuje sęka "ważnych spraw do zrobienia". Całą tę **głębię Bóg odkrywa na pustyni, podczas modlitwy**. Wszystko zaś po to, abyśmy **wracając po niej do naszej codzienności** stawali się **dojrzałsi, bardziej świadomi naszych głębszych pragnień i uwierzyli, że potrafimy się modlić, potrafimy słuchać Słowa Bożego i otwierać się na Jego wolę**. Podczas tych rekolekcji można było tego zasmakować i doświadczyć.

W tym miejscu chcę **zachęcić** Was do tego, aby w **Waszej codzienności**, często trudnej i obciążającej, a zwłaszcza wtedy, kiedy przyjdzie **czas strapienia**, sięgać do Waszego **dzienniczka duchowego**, który prowadziliście podczas trwania rekolekcji. Zapisane tam przez was słowa refleksji nad przemodlonym Słowem, mogą stać się **umocnieniem w chwilach próby i rodzić nadzieję w chwilach wątpienia**.

Bo **życie duchowe jest trudnym wyzwaniem**. Najbardziej tę prawdę **potwierdza właśnie codzienność**. Po wielu dniach intensywniejszej modlitwy przeżywanej pośród pocieszeń i strapień nie macie już chyba wątpliwości, że **jesteśmy terenem walki**, że trzeba się zmagać, trwać, cierpliwie słuchać Słowa, rozeznawać wolę Bożą i powierzać się Bogu, aby mógł nas przemieniać. Kto **pragnie osiągnąć "więcej"** w życiu duchowym "jednym skokiem", jedną modlitwą, jednym przeżyciem ten nigdy nie dojdzie do głębszej relacji z Bogiem, nie osiągnie "więcej" w swoim sercu. Tymczasem **cała codzienność staje się dla nas wezwaniem do osiągnięcia "więcej"**. Jest najlepszym klimatem do wzrastania. To właśnie codzienność jest najlepszym **sprawdzianem rzeczywistych owoców Waszej modlitwy** przeżytej na pustyni podczas trwania rekolekcji. W naszym duchowym życiu nie liczą się jedynie pojedyncze epizody, nawet te wypełnione długimi godzinami modlitwy. **Liczy się wierność i stałość w zażyłej więzi z Bogiem przeżywanej pośród zmiennych warunków codziennego życia**.

Trzeba więc **oddać Bogu nasz lęk, obawy, niepokój a prosić o duchową mądrość w budowaniu z Nim zażyłej więzi na co dzień**. Tej mądrości **użyczył Wam Bóg w czasie rekolekcji**. Jest nią **Jego Słowo i Wasze hojne, wielkoduszne słuchanie, modlitwa**

przedłużona i rozeznawanie. W rekolekcjach Bóg pokazał Wam, że **najważniejsze** w naszym życiu jest **Jego Słowo**. To ono **otwiera nas na "więcej"** i tylko ono zdolne jest **przemienić nas i naszą codzienność**. Jego Słowo staje się **najważniejszą drogą do głębokiego przeżywania Waszej codzienności, do szukania i znajdowania Jego woli w zwykłych wydarzeniach dnia**. Jeśli zaofiarujemy sobie **czas na spotkanie ze Słowem**, jeśli będziemy mieli odwagę codziennie, choć na krótko, **odchodzić od naszych zajęć** i jeśli będziemy podejmowali wysiłek **wyciszenia**, zauważymy, że powoli pojawiać się w nas będzie **pokój**, za którym ciągle tęsknimy. Pojawi się w nas **pragnienie i oczekiwanie na Słowo**, które będzie zamieniało się w coraz większe pragnienie Słowa. I wtedy jesteśmy zdolni przyjąć Słowo, dopiero wtedy. I w tym stanie serca możemy przejść do **przeczytania Słowa Bożego, najlepiej wieczorem z Liturgii dnia następnego**. Chodzi o takie przeczytanie, powolne, spokojne, w które, na miarę Waszych możliwości, **zaangażujecie się cali**: przez umysł, serce i wolę. Potraktować je jak Wasze codzienne Zwiastowanie, kiedy to sam **Bóg przychodzi do Was ze Swoim Słowem**. Dobrze jest zatrzymać Je i **zachować w sercu i starać się z nim zasnąć**. Nieraz zasypiamy z różnymi myślami i problemami, które nas niepokoją w czasie snu, tak, że budzimy się rano zmęczeni i wewnętrznie źle nastawieni do nowego dnia. Słowo Boże, z którym zasypiamy może wpływać na nasz nocny odpoczynek i rodzić właściwe nastawienie serca. Chodzi więc o to, aby zasnąć z drogą nam myślą, z pragnieniem, tak jak nieraz zasypiamy z oczekiwaniem czegoś ważnego, miłego co nas czeka jutro. Dobrze będzie, jeśli **budząc się rano, przywołacie Słowo lub duchowe pragnienie** z którym kładliście się spać i postaracie się wrócić do niego umysłem, sercem i wolą i **jak Maryja zachowywać je w sercu i rozważać w ciągu Waszego dnia**. Jeśli będziecie dbali o staranne przygotowanie do spotkania ze Słowem, z pewnością szybko zauważycie, że Wasze słuchanie i przyjmowanie **Słowa Bożego również podczas Eucharystii staje się bardziej owocne**, że pojawia się w Waszym wnętrzu nowe nastawienie na Słowo. Kiedy będziecie wracali po Eucharystii do Waszych zajęć, być może coraz wyraźniej zaczniecie odczuwać, że **razem z Wami wraca wysłuchane Słowo, że ono jest w Was, że w Was zamieszkało, że rozbudziło w Was żywe uczucia, myśli i pragnienia i że dało Wam jakieś światło, nowe spojrzenie na Waszą codzienność**. Leczą, aby to Słowo w Was żyło i stawało się światłem w ciągu całego tygodnia zajęć, nie wystarczy przeczytać je z miłością wieczorem i wrócić do niego następnego dnia. To **Słowo trzeba teraz całym sobą umiłować i z miłością pielęgnować w sercu**. Będzie to niemożliwe bez Waszej hojnej odpowiedzi i współpracy ze Słowem, które Was porusza i pociąga. Nie możemy zapominać o **realiach naszej codzienności, do której wracamy z usłyszonym Słowem**. To **Słowo**, nawet przy naszych najlepszych intencjach, **może tracić blask**, może być gaszone przez zmartwienia tygodnia, chowane pod korcem naszych codziennych problemów i obowiązków. Poruszenia i pragnienia rozbudzone w sercu przez Słowo, muszą być przez nas świadomie pielęgnowane i podtrzymywane. Dlatego **nie może w Waszej codzienności zabraknąć modlitwy przedłużonej**, której uczyliście się i praktykowaliście podczas rekolekcji, dzięki której będzie to możliwe. Jak to zrobić? Jak zachowywać przemodlone Słowo pośród codzienności? Mam tu dla Was pewną **propozycję**, o której pisze **o.K.Wons**, z której możecie skorzystać lub nie. Po modlitwie **zapisać sobie to**

Słowo i zapisane nosić przy sobie lub **pozostawić w miejscu, do którego często wracacie** np: biurko czy lodówka. Celem tej praktyki jest **zatrzymać w sposób widzialny i "materialny" Słowo, które najbardziej zajęło Wasz umysł, serce i wolę.** Zachowane Słowo może stać się dla Was wyzwaniem w wydarzeniach dnia. Może Wam pomagać w przeżywaniu i głębszym rozumieniu codzienności. **Uczymy się** w ten sposób bardzo ważnej zdolności: zaczynamy **patrzeć na naszą codzienność w świetle Słowa, które Bóg zasiał niczym ziarno w nas samych.** Jeśli to Słowo Was poruszyło, oznacza, że **ono w Was żyje, "pracuje" w Waszych głębiach umysłu, serca i woli** i być może jeszcze niejedno Wam powie czy wyjaśni w wydarzeniach codzienności. **Pomoże Wam wyjść poza własne, ograniczone dotychczas, spojrzenie na codzienność.**

Po czasie intensywnej modlitwy Słowem Bożym w trakcie trwania rekolekcji warto już teraz zaplanować sobie czas na **przedłużoną modlitwę, chociażby raz w tygodniu,** w najbardziej dogodnym dla Was miejscu i czasie, aby na **stałe wpisywała się w Waszą codzienność,** która jest Jego darem. Ważne, aby znajdować na nią czas **także w trudzie i zmęczeniu,** a może przede wszystkim wtedy. Wiemy, jak bardzo silnie emocjonalnie **związani jesteśmy z bliskimi nam ludźmi, z naszą pracą, z przeżyciami i zajęciami,** które wykonujemy. I to często **nie pozwala nam zavalczyć o czas dla siebie i spotkanie ze Słowem.** A to właśnie **Słowo Boże,** które na rekolekcjach świadczyło w Was o swej bezgranicznej mocy, będzie **pomagało mierzyć się i z łatwą i trudną rzeczywistością dnia,** czego już doświadczaliście podczas rekolekcji. Słowo Boże, jeśli będziecie do niego **wracać w przedłużonej modlitwie,** pomoże Wam **zachować Wasze najgłębsze pragnienie:** szukania Jezusa w Waszej codzienności, bo w niej mamy Go szukać i odnajdywać bez czekania na nadzwyczajne dowody Jego obecności. Propozycje medytacji można znaleźć na naszej stronie internetowej **wzch - bialystok.pl,** na portalu **"Medytuj Słowo"** czy **Internetowym Domu Rekolekcyjnym.** Jest ich wiele, więc zawsze można z tych propozycji wybrać coś dla siebie.

W tym **poszukiwaniu Boga** w naszej codzienności może stać się pomocny również **ignacjański rachunek sumienia,** który jak każda modlitwa jest **wejściem w głąb swojego serca, by lepiej zobaczyć swoją relację z Bogiem w codziennym życiu.** Dzięki niej, każdego dnia można zadać sobie pytanie: **jak dziś Bóg był obecny w moim życiu, gdzie dostrzegaliśmy Jego obecność, prowadzenie?** W jakich sytuacjach byliśmy Mu wierni, a w których szliśmy za własnymi pragnieniami, pożądaniami. Dzięki regularnej refleksji i uważności możemy **uczyć się wiernego podążania za Jezusem.** Pogłębia ona naszą **wrażliwość i świadomość samego siebie,** dzięki temu odkrywamy w sobie łagodną uważność na wewnętrzne **poruszenia serca.** Pomaga nam więc w tym, byśmy **stawali się coraz bardziej podobni do Boga we wszystkim.**

Aby ta modlitwa naprawdę mogła nam służyć i byśmy doświadczyli jej efektów, po pierwsze, potrzebujemy mieć **głębokie pragnienie wzrostu duchowego.** To znaczy, że **motywacja** do tej modlitwy, do tego spotkania się z Bogiem musi pochodzić **z głębi serca.** Jeśli będzie narzucona z zewnątrz, bardzo szybko możemy ją porzucić. Dużą **pomocą** w jej praktykowaniu może być na początek **IRS prowadzony,** który można odnaleźć na **kanale Jezuci.pl,** którą to modlitwę w

bardzo przystępny sposób prowadzi **o.Jacek Olczyk SJ**. Sama niejednokrotnie z tej możliwości korzystałam, do czego zachęcam również Was.

A jeśli w Waszych sercach zrodziło się **pragnienie**, aby **pogłębić rozpoczęte doświadczenie rekolekcyjne z większą intensywnością** - zachęcam do odprawiania **ĆD w Domach Rekolekcyjnych prowadzonych przez o.Jezuitów**. Tam doświadczyć można prawdziwej pustyni, gdzie w ciszy i z dala od naszej codzienności można w pełni odkrywać głębię Słowa. Takie domy znajdują się w **Falenicy, Gdyni, Kaliszu, Częstochowie, Zakopanem, Czechowicach - Dziedzicach** i mam świadomość, że wiele osób tutaj obecnych już w nich była. Nie mniej jednak zachęcam tych, którzy jeszcze tego nie doświadczyli, jeśli poczujecie w sercu takie pragnienie. Od niedawna taka możliwość pojawiła się również na naszym **Podlasiu**. W domach Rekolekcyjnych w **Surażu, Bogdankach, Hermanówce i Studziennej**, dzięki naszym Ojcom Jezuitom z Doliny Cisów mamy możliwość odprawienia tychże rekolekcji nie oddalając się zbyt daleko od naszego miejsca zamieszkania.

A skoro już mowa o drodze, którą być może zdecydujecie się kiedyś pokonać, aby **"wypłynąć na głębię"** to podzielę się w tym miejscu jeszcze jednym doświadczeniem z moich pierwszych RIWŻC. Podobnie jak Wy, doczekałam momentu, kiedy trzeba się było **przyjrzeć całej drodze rekolekcyjnej i zebrać jej owoce**. Nie było to dla mnie łatwe tak od razu, ale to co zauważyłam, to co przebijało się w tym czasie gdzieś bardzo mocno to **motyw drogi**. Moje życie, tak jak życie myślę każdego człowieka jest **drogą**, na której nieustannie **gubię, poszukuję, ale i odnajduję Boga**. Nie zawsze wiedziałam gdzie i jak Go szukać. I tą **drogę**, którą **On sam mi wskazał** odczytałam jako zaproszenie do **wspólnej drogi** nie tylko z **Nim**, ale również **ze wspólnotą**, do której mnie **zaprosił** i w której **trwam do dziś**. To **dzięki** moim poprzednim **towarzyszom drogi**, którym teraz podczas trwania tych rekolekcji, w duchu wdzięczności otworzyłam drzwi mojego domu i serca, towarzysząc im w ich rekolekcyjnej drodze, znalazłam się na moich pierwszych RIWŻC, o których już wcześniej wspominałam. **Okoliczności życiowe**, w jakich wtedy byłam, **uniemożliwiały mi uczestnictwo w spotkaniach wspólnoty**, do której przez wiele lat należałam. **Nosiłam w sercu wielkie pragnienie i tęsknotę** za tym, czego doświadczałam będąc we wspólnocie. Ale gdy Pan Bóg zamyka jedne drzwi, zaraz **otwiera drugie**, a były to **drzwi DJ na ul.Południowej**, który jest miejscem spotkań **WŻCh**, o której jeszcze wtedy niewiele wiedziałam, a którą tak naprawdę **On sam mi wybrał**. Tam odbywałam moje **pierwsze rozmowy z koordynatorką tejże wspólnoty** i moją przyszłą **animatorką prewspólnoty**, do której **trafiłam** po zakończonych rekolekcjach. Jak widać, **Pan Bóg zatroszczył się o wszystko**. Jak się z czasem okazało, **Pan Bóg niczego mi nie odebrał**, wręcz przeciwnie, **ze wspólnoty Magnificat** trafiłam znowu **do wspólnoty Magnificat**, gdzie mogę **kontynuować** moją rozpoczętą tam wcześniej **drogę duchową**. Dał mi wspaniałych **towarzyszy**, z którymi mogę ją **pokonywać, dzielić się swoim życiem i wiarą**, ale też wspólnie **rozeznawać wolę Pana i Jemu służyć**. **Bo im bardziej doświadczam Jego Miłości, tym bardziej rodzi to we mnie pragnienie, aby hojnie odpowiedzieć na Jego Miłość służąc Jemu samemu**. **Bo Jego największym pragnieniem jest to, aby zanieść Jego Miłość wszędzie tam,**

gdzie jej **brak**, nie zatrzymywać jej tylko dla siebie. Bo **On żyje i czeka** z otwartością na naszą odpowiedź również we wspólnocie, **aby móc obdarzać nas swoją Miłością** i wypełniać nasze serca po brzegi. Dlatego **stoję tu teraz przed Wami**, choć wcale nie jest to dla mnie łatwe, głosząc moją **pierwszą konferencję i kierując do Was to zaproszenie**, aby właśnie w taki sposób **odpowiedzieć na Jego Miłość** i zaspokoić **Jego największe pragnienie: idź i powiedz o mnie swoim braciom.**

I **nie bój** się tej **drogi**, bo kiedy już na nią wyruszysz, to wtedy **całe Twoje życie stanie się drogą**, na której **będziesz spotykał Boga i drugiego człowieka.**

Może i Wy, drodzy **rekolektanci**, chcielibyście **przyłączyć się do nas**, aby pogłębiać rozpoczęte doświadczenie i żyć duchowością ignacjańską. Spróbujmy razem **wyruszyć w drogę...** \ i jak pisał Phil Bosmans:

"... budzić nadzieje, w sobie i innych,

dodawać odwagi, dodawać życia.

Nie jesteśmy w stanie nagle zmienić całej pustyni.

Możemy jednak zacząć maleńką oazą.

Tam, gdzie kwiat może zakwitnąć,

będzie ich pewnego dnia tysiące,

tysiące kwitnących kwiatów."

Marzena Olendzka

Bibliografia

Krzysztof Wons SDS, "Z rekolekcji w codzienność" z książki "Co zabrać ze sobą?" pod redakcją Józefa Augustyna SJ

